						เป็นสัญญาชื้อขายเสร็จเด็ดขาด ทำตามหลักปกติของ	
						สัญญาซื้อขาย	 ผู้ขายฝากอาจถอนคืนหรือไม่ก็ได้ ทรัพย์ที่ขายฝากได้ต้องเป็นทรัพย์เฉพาะสิ่งเท่านั้น
				ลักษณะของสัญญาขายฝาก	ม491 การฝากขายคือสัญญาซื้อขายซึ่งกรรมสิทธิตก ไปยังผู้ซื้อ แต่มีข้อตกลงว่าผู้ขายอาจไถ่ทรัพย์นั้นคืนได้	 มีคำมั่นว่าผู้ซื้อฝากจะขายคืนให้ผู้ขายฝาก 	 (ทรัพย์สิ้นเปลืองที่ใช้แล้วหมดไป จะขายคืนด้วยทรัพย์ ประเภทเดียวกันแทน ไม่ถือเป็นการขายฝาก) ผู้ขายฝากอาจสละสิทธิการไถ่ก็ได้
						หากตกลงกันว่ากรรมสิทธิยังไม่ตกเป็นของผู้ซื้อ ไม่ใช่ สัญญาขายฝาก ม493 สามารถตกลงกันไม่ให้ผู้ซื้อฝากจำหน่าย	
						ทรัพย์สินนั้นให้คนอื่นไปก็ได้ ม494 ห้ามไม่ให้ใช้สิทธิไถ่เมื่อพ้นกำหนดเวลา	10ปี สำหรับอสังหาฯ 3ปี สำหรับสังหาฯ
					มีข้อตกลงกำหนดเวลาไถ่ทรัพย์คืน	ม495 ถ้าตกลงกำหนดเวลาเกินไปกว่า ม494 ให้ปรับ ลงตามใน ม494	รวมเวลาที่ขยายแล้ว ถ้าเกินม494 ให้ลดลงมาเหลือ
				ข้อตกลงสำคัญในสัญญาขายฝาก		ม496 สามารถทำสัญญาขยายกำหนดเวลาไถ่ได้ —	รวมเวลาทขยายแลว ถาเกนม494 เหลดลงมาเหลอ ตามม494 — ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อ
				DEVIIINAN ILIER ENNERSER IN IIIM III		ม499 วรรค1 ถ้าไม่ได้กำหนดไว้ ให้สินไถ่เท่ากับราคา	ห้ามยกมาเป็นข้ออ้างต่อสู้บุคคลภายนอกผู้ได้สิทธิมา โดยสุจริต เสียค่าตอบแทน และจดทะเบียนแล้ว เว้น แต่จะนำหลักฐานการขยายเวลาไปจดแจ้งต่อพนักงาน
			ฝากขาย		มีข้อตกลงกำหนดจำนวนสินไถ่ (ราคา)	ขายฝาก ม499 วรรค2 ถ้าในเวลาไถ่ สินไถ่ที่กำหนดไว้หรือ ราคาขายฝากตามสัญญาสูงกว่าราคาขายฝากแท้จริง	
						(เงินที่ผู้ขายฝากได้ไปจริง) เกินอัตรา 15%ต่อปี ให้ไถ่ ด้วยราคาขายฝากแท้จริงบวกดอกเบี้ย ใช้สิทธิไถ่ตามปกติ	ผู้ขายฝาก ตกลงกับผู้ซื้อฝากเพื่อขอไถ่ กรรมสิทธิกลับ เป็นของผู้ไถ่เมื่อได้ชำระสินไถ่
					การใช้สิทธิไถ่ (ม492)	ใช้สิทธิไถ่ผ่านสำนักงานวางทรัพย์ —	ผู้ไถ่นำสินไถ่ไปวางที่สำนักงานวางทรัพย์ พร้อมสละ — สิทธิถอนสินไถ่คืนเมื่อใด ถือว่ากรรมสิทธิกลับเป็นของ ผู้ไถ่ ณ เวลานั้น
				การใช้สิทธิไถ่	— บุคคลผู้มีสิทธิไถ่ (ม 497)	(1) ผู้ชายเดิม หรือทายาท (2) ผู้รับโอนสิทธิจากผู้ขายเดิม	
				1113 626710 661	ี บุคคลผู้มีสิทธิรับไถ่ (ม 498)	(3) บุคคลซึ่งกำหนดไว้ในสัญญาให้เป็นผู้ไถ่ได้ (1) ผู้ชื่อเดิม หรือทายาท (2) **** โรงกรับเรื่อง เรือ ซึ่งจินเรืองรับเรื่อง (22)	
					ม500 ผู้ไถ่ต้องจ่ายค่าฤชาธรรมเนียมในการไถ่ และ คืนค่าฤชาธรรมเนียนในการซื้อให้กับผู้ซื้อฝาก	(2) ผู้รับโอนทรัพย์สิน หรือสิทธิเหนือทรัพย์สิน (หาก เป็นสังหาฯ ใช้ได้เฉพาะเมื่อรู้เท่านั้น)	
					ม501 ต้องส่งคืนตามสภาพที่เป็นอยู่ในเวลาไถ่ แต่ หากทรัพย์นั้นเสียหาย/ถูกทำลายไปเพราะความผิด ของผู้ซื้อฝาก ผู้ซื้อฝากต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน		
				การส่งคืนทรัพย์ขายฝาก	ภาระผูกพันที่ติดมากับทรัพย์ขณะไถ่ -	ม502 วรรค1 ผู้ไถ่ได้รับทรัพย์กลับคืนไป โดยปลอด ซึ่งข้อผูกพันใดๆอันเกิดจากสิทธิที่มีต่อผู้ซื้อฝาก ม502 วรรค2 ข้อยกเว้นคือหากมีสัญญาเช่าซึ่งจด	
					การขายตามตัวอย่างคือการขายที่ผู้ขายนำตัวอย่างสิน ค้ามมาให้ผู้ซื้อดู แต่ส่งมอบทรัพย์อีกชิ้นหนึ่งแทน	ทะเบียนไว้ หากไม่ได้มีไว้เพื่อสร้างความเสียหายให้ แก้ผู้ไถ้ ให้มีผลต่อไปจนสิ้นสุดสัญญา	
				ลักษณะของการขายตามตัวอย่าง	เป็นการแสดงตัวอย่างของสินค้า เพื่อให้ผู้ซื้อได้ดูทั้ง ลักษณะ และ คุณภาพ ของสินค้า		
			ขายตามตัวอย่าง	การส่งมอบทรัพย์สิน	สัญญาซื้อขายเกิดขึ้น เมื่อผู้ซื้อได้ตรวจดูตัวอย่างและ ตกลงซื้อตามตัวอย่าง ม503 วรรค1 ในการขายตามตัวอย่าง ผู้ขายต้องส่ง มอบทรัพย์สินให้ตรงตามตัวอย่าง		
				อายุความ	— ม504 อายุความหนึ่งปืนับแต่เวลาส่งมอบ การขายตามคำพรรณนาคือการขายที่ผู้ซื้อไม่เคยเห็น		
				ลักษณะของการขายตามคำพรรณนา	สินค้า แต่เชื่อจากคำบรรยายลักษณะ และ คุณภาพ ของสินค้านั้นจากผู้ขาย สัญญาซื้อขายเกิดขึ้น เมื่อผู้ชื้อตกลงซื้อตามคำ พรรณนานั้น		
		การชื้อขายแบบพิเศษ	ขายตามคำพรรณนา	การส่งมอบทรัพย์สิน	ม503 วรรค2 ในการขายตามคำพรรณนา ผู้ขายต้อง ส่งมอบทรัพย์สินให้ตรงตามคำพรรณนา		
				อายุความ ลักษณะของการขายเผื่อชอบ	 ม504 อายุความหนึ่งปีนับแต่เวลาส่งมอบ ม505 การขายเผื่อชอบ คือการซื้อขายโดยมีเงื่อนไข ให้ผู้ซื้อได้มีโอกาสตรวจดูทรัพย์สินก่อนรับซื้อ 	สัญญาซื้อขายติดเงื่อนไข ว่าผู้ซื้อต้องได้ตรวจดูก่อน และตกลง สัญญาซื้อขายจึงจะเป็นผล	
					ให้ผู้ชื่อได้มี โอกาสตรวจดูทรัพย์สินก่อนรับชื่อ ม506 ถ้าไม่ได้กำหนดเวลาตรวจดูไว้ ผู้ขายกำหนด เวลาอันสมควรบอกให้ผู้ซื้อตอบภายในกำหนดเวลา	มีการส่งมอบสินค้าไปก่อนก็ได้ แม้ว่ากรรมสิทธิยังไม่ โอน	
			ขายเผื่อชอบ —	— การตรวจดูทรัพย์สิน	ได้ ม507 ทรัพย์สินที่ผู้ซื้อตรวจดูนั้น ถ้าไม่ยอมตกลงรับ ภายในเวลาที่กำหนดในสัญญา โดยประเพณี หรือ		
					โดยการบอกกล่าว ผู้ขายสิ้นความผูกพัน เมื่อผู้ซื้อตรวจดูแล้ว ตกลงรับซื้อ กรรมสิทธิจะโอน	(1) ผู้ซื้อไม่ได้ปฏิเสธภายในเวลาตรวจดูที่กำหนดไว้	
				การโอนกรรมสิทธิ	ม508 ถ้าทรัพย์สินนั้นส่งมอบไปแล้ว การซื้อขายเผื่อ ชอบจะสมบูรณ์ทันทีเมื่อ	(i) ผูขยเมเตบฎเสธภาย เนเวสาตรวงตู่ที่กาทนตเว (2) ไม่ส่งคืนทรัพย์สินในกำหนดเวลานั้น (3) ใช้ราคาทรัพย์สินนั้นบางส่วนหรือทั้งหมด	
					ุ บุก กุ _ร ์ ขุง กุ ขุง กุ ขุง กุ	(4) ถ้าผู้ซื้อจำหน่ายทรัพย์สินนั้น หรือทำโดยปริยาย ว่ารับซื้อ ผู้ขาย	— เจ้าของทรัพย์สิน
					มีบุคคลเกี่ยวข้อง 4 ฝ่าย	_ ผู้ทอดตลาด 	— ผู้ดำเนินการขาย — ผู้เสนอราคา
					ม509 การขายทอดตลาดบริบูรณ์เมื่อผู้ทอดตลาด	ผู้ชื่อ	— ผู้สู้ราคาสูงสุด เมื่อการขายเกิดเป็นสัญญา
				ลักษณะของการขายทอดตลาด	มอบ การขายทอดผลาดบรบูรณเมอผูทอดผลาด แสดงความตกลงด้วยการเคาะไม้ หรือด้วยกิริยาอื่น ใดตามประเพณี หากยังไม่ได้แสดงกิริยาเช่นนั้น ผู้สู้ ราคาจะถอนคำสู้ราคาของตนก็ได้	ผู้ทอดตลาดต้องแสดงเจตนาสนองรับด้วยการเคาะไม้ เท่านั้น เมื่อเคาะไม้แล้ว จะเกิดเป็นสัญญาซื้อขายอันบริบูรณ์	
					 ม511 ห้ามไม่ให้ผู้ทอดตลาดเข้าสู้ราคา ม512 ห้ามไม่ให้ผู้ขายเข้าสู้ราคา เว้นแต่ได้แจ้งไว้ใน 	ทั้งสองฝ่ายผูกพันตามสัญญา	
					คำ โฆษณาว่าผู้ขายถือสิทธิเข้าสู้ราคาด้วย ม513 เมื่อผู้ทอดตลาดเห็นว่าราคาสูงสุดนั้นยังไม่เพียง พอ ผู้ทอดตลาดอาจถอนทรัพย์สินออกจากการขายได้		
			ขายทอดตลาด		ม510 ผู้ซื้อในการขายทอดตลาดต้องทำตามคำ โฆษณาบอกขายและข้อความอื่นๆที่ผู้ทอดตลาดแจ้งไว้ ม514 ผู้สัราคาหมดความผูกพันทันทีเมื่อมีผู้เสนอ		
				หน้าที่ของผู้ชื ้อ	ม514 ผู้สู้ราคาหมดความผูกพันทันทีเมื่อมีผู้เสนอ ราคาสูงกว่า ไม่ว่าการเสนอราคานั้นจะสมบูรณ์หรือไม่ รวมถึงเมื่อทรัพย์สินถูกถอนจากการทอดตลาด ม515 ผู้สู้ราคาสูงสุดต้องใช้ราคาเป็นเงินสด เมื่อการ		
					ชื้อขายบริบูรณ์ หรือตามเวลาที่กำหนดไว้ในโฆษณา ม516 ถ้าผู้สู้ราคาสูงสุดละเลยไม่ยอมใช้ราคา ให้ผู้ ทอดตลาดนำทรัพย์สินนั้นออกขายอีกครั้ง ถ้าครั้งนี้ได้ เงินไม่คุ้มเดิม ผู้สู้ราคาคนที่ละเลยต้องรับผิดส่วนที่		
สัญญาซื้อขายพิเศษ				หน้าที่ของผู้ทอดตลาด	ขาดให้ ม517 ถ้าเงินค้างชำระเพราะผู้ทอดตลาดละเลยไม่ บังคับตาม ม515 และม516 ผู้ทอดตลาดต้องรับผิด		
สัญญาแลกเปลี่ยน สัญญาให้	\		ลักษณะของสัญญาแลกเปลี่ยน —	ม518 สัญญาแลกเปลี่ยนคือสัญญาที่คู่กรณีโอนกรรม สิทธิแห่งทรัพย์สินให้แก่กัน	เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่มีคู่สัญญาสองฝ่าย มีวัตถุประสงค์เพื่อโอนกรรมสิทธิของทรัพย์สินแลกกัน		
Wattanit H. ฬ66.21				و م م م م م م م م م م م م م م م م م م م	ให้แต่ละฝ่ายเป็นผู้ขายในทรัพย์สินที่ฝ่ายตนต้องส่ง มอบ ให้แต่ละฝ่ายเป็นผู้ซื้อในทรัพย์สินที่ฝ่ายตนต้องได้รับ		
version 0.1.0 This work is licensed under CC BY-NC-SA 4.0		สัญญาแลกเปลี่ยน	 การใช้บทบัญญัติว่าด้วยชื้อขาย 	ม519 บทบัญญัติทั้งหลายว่าด้วยซื้อขาย ให้นำมาใช้ กับการแลกเปลี่ยนด้วย	หแตละผายเบนผูชอ เนทรพยสนทผายตนตองเดรบ มอบ ใช้บทบัญญัติว่าด้วยการซื้อขายทั้งหมด เช่น การแลก เปลี่ยนอสังหาฯ การทำสัญญาจะแลกเปลี่ยน		
			แลกเปลี่ยนร่วมกับเงิน	 ม520 หากคู่สัญญาตกลงจะโอนเงินเพิ่มเข้ากับ ทรัพย์สินส่วนที่จะแลกเปลี่ยนนั้น ให้ใช้บทบัญญัติว่า ด้วยราคาในกฎหมายซื้อขายกับเงินนั้นด้วย 	หากส่วนทรัพย์สินมีมูลค่ามากกว่าเงิน ให้ถือเป็น สัญญาแลกเปลี่ยน หากส่วนเงินมีมูลค่ามากกว่าทรัพย์สิน ให้ถือเป็น		
					สัญญาซื้อขาย ้ เป็นสัญญาสองฝ่าย (ฝ่ายผู้ให้และฝ่ายผู้รับ)		
				ม521 การให้คือสัญญาซึ่งบุคคลฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ _ ให้ โอนทรัพย์สินของตนให้โดยเสน่หาแก่อีกฝ่ายหนึ่ง —	ไม่ใช่สัญญาต่างตอบแทน ผู้ให้มีเจตนาโอนกรรมสิทธิในทรัพย์สินของตนเองให้ โดยเสน่หา		
			ลักษณะของสัญญาให้	เรียกว่าผู้รับ และผู้รับยอมรับเอาทรัพย์สินนั้น	ผู้รับมีเจตนารับโอนทรัพย์สิน ผู้รับไม่ต้องเสียสิ่งตอบแทน หรือมีภาระหน้าที่ใด		
				ม522 การปลดหนี้ให้ผู้รับ หรือชำระหนี้ที่ผู้รับค้างอยู่ โดยเสน่หา ถือเป็นการให้โดยเสน่หา	ต่อบแทน		
			ความสมบูรณ์ของการให้	สังหาริมทรัพย์ธรรมดา อสังหาฯ หรือสังหาฯพิเศษ	ม523 การให้นั้น สมบูรณ์ต่อเมื่อส่งมอบทรัพย์สินที่ ให้ ม525 การให้จะสมบูรณ์ เมื่อได้ทำเป็นหนังสือจด		
				การให้สิทธิอันมีหนังสือตราสารเป็นสำคัญ	ทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ม524 การให้สิทธิอันมีหนังสือตราสารเป็นสำคัญ จะ สมบูรณ์เมื่อส่งมอบตราสารให้แก่ผู้รับ และมีหนังสือ บอกกล่าวแก่ลูกหนี้แห่งสิทธินั้น		
				ม526 หากทำเป็นหนังสือจดทะเบียนแล้ว (กรรมสิทธิ โอนแล้ว) แต่ผู้ให้ไม่ส่งมอบ ผู้รับสามารถเรียกให้ผู้ให้ ส่งมอบหรือชำระราคาทดแทนได้ แต่ห้ามเรียกสินไหม ทดแทนอื่นอีก			
			 หน้าที่ของผู้ให้ 	ม527 หากผู้ให้ตกลงว่าจะชำระหนี้(ให้) เป็นงวดๆไป หนี้นั้นระงับเมื่อผู้ให้หรือผู้รับตาย เว้นแต่จะขัดกับ เจตนาของมูลหนี้			
					ผู้ให้จะเรียกให้ส่งทรัพย์สินที่ให้ไปคืนก็ได้ เท่าที่ต้อง ใช้ในการชำระค่าภาระติดพันนั้น ตามกฎหมายลาภมิ ควรได้		
				ม528 ถ้าทรัพย์สินที่ให้นั้นมีค่าภาระติดพัน และผู้รับ	แต่ถ้าบุคคลภายนอกเรียกให้ผู้รับชำระหนี้โดยตรง ผู้ ให้จะเสียสิทธิเรียกคืนดังกล่าว มีไว้เพื่อให้ผู้ให้ จัดการงานแทนผู้รับที่ละเลย		
			การให้ที่มีภาระติดพัน	ม529 ถ้าทรัพย์สินที่ให้มีมูลค่าไม่พอที่จะชำระค่า ภาระติดพัน ผู้รับชำระเท่าราคาทรัพย์สินเท่านั้น ม530 ผู้ให้ต้องรับผิดชอบการชำรุดบกพร่องหรือการ			
				รอนสิทธิเช่นเดียวกับกรณีผู้ขาย หากเกิดจากค่าภาระ ติดพัน แต่จำกัดไว้ไม่เกินค่าภาระติดพันนั้น		(l) ผู้รับประทุษร้ายต่อผู้ให้เป็นความผิดอาญาอย่าง ร้ายแรง	
		สัญญาให้			ม531 ผู้ให้สามารถถอนคืนการให้ได้เพราะผู้รับ	(2) ถ้าผู้รับทำ ให้ผู้ให้เสียชื่อเสียง หรือหมิ่นประมาทผู้	ทำให้เสียชื่อเสียงและหมิ่นประสาทอย่างร้ายแรง เท่านั้น ด่าหยาบคาย ปากหมา ตัดพ้อใส่ โดยธรรมดาแล้วไม่
					ม531 ผู้ให้สามารถถอนคืนการให้ได้เพราะผู้รับ ประพฤติเนรคุณ ในกรณีดังต่อไปนี้	(2) ถ้าผู้รับทำให้ผู้ให้เสียชื่อเสียง หรือหมินประมาทผู้ ให้อย่างร้ายแรง	เข้ากรณี แต่ตามฎีกาส่วนมาก ถ้าด่าหยาบคายปากหมาใส่ บุพการีมักถูกวินิจฉัยว่าเป็นการหมิ่นประมาทอย่างร้าย
						(3) ผู้รับบอกปัดไม่ยอมให้สิ่งของจำเป็นเลี้ยงชีวิตแก่ผู้ ให้ในยามที่ผู้ให้ยากไร้ และผู้รับยังสามารถทำได้	แรง มักเป็นในกรณีที่ผู้ให้ยากไร้ เลี้ยงตัวเองไม่ได้ แต่ผู้รับ — ไม่ยากไร้และพอเลี้ยงทั้งตัวเองและผู้ให้ได้อยู่ แต่ ปฏิเสธไม่ยอมช่วยเลี้ยงดู
					ม532 ทายาทของผู้ให้อาจถอนคืนการให้ได้เฉพาะใน ─ เหตุที่ผู้รับฆ่าผู้ให้ตายโดยเจตนาและไม่ชอบด้วย กฎหมาย หรือได้กีดกันผู้ให้ไว้มิให้ถอนคืนการให้		
				ถอนคืนด้วยเหตุเนรคุณ		 ม533 ผู้ให้ถอนคืนการให้ไม่ได้ในกรณีต่อไปนี้ 	 เมื่อผู้ให้ได้ให้อภัยแก่ผู้รับในเหตุเนรคุณแล้ว เวลาผ่านไปเกินหกเดือนแล้วนับตั้งแต่ผู้มีสิทธิถอนคืน ได้ทราบถึงเหตุการณ์เนรคุณ
					- กรณีที่เรียกถอนคืนการให้ไม่ได้		
			า การถอนคืนการให้			ม535 การให้ต่อไปนี้ ถอนคืนด้วยเหตุเนรคุณไม่ได้ —	ให้สิ่งที่มีค่าภาระติดพันให้โดยหน้าที่ธรรมจรรยาให้ในการสมรส
					ม534 เมื่อถอนคืนแล้ว ต้องส่งคืนทรัพย์สินตาม กฎหมายลาภมิควรได้		ให้ในการสมรส
				โดนเพิกถอนการฉ้อฉล	นิติกรรมอันลูกหนี้ทำลงไปโดยรู้ว่าจะทำให้เจ้าหนี้เสีย เปรียบ หากเป็นการให้โดยเสน่หา เจ้าหนี้สามารถ เรียกให้เพิกถอนการฉ้อฉลได้ ขอเพียงผู้ให้(ลูกหนี้) รู้ ฝ่ายเดียวก็พอ ไม่ว่าผู้รับจะรู้หรือไม่ (ม237 ม238)		
			การให้อันสิ้นสุดเมื่อตาย	ม536 การให้อันเป็นผลเมื่อผู้ให้ตาย ให้บังคับด้วย กฎหมายว่าด้วยมรดกและพินัยกรรม	เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อน หากสัญญาให้โดยเสน่หามี การกำหนดเงื่อนไขให้สัญญาเป็นผลเมื่อผู้ให้ตาย ให้ ใช้กฎหมายมรดกแทน		